

Slova

A. JADE

BARONET

Slova

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

A. Jade

Slova – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Slova

Slova

A. JADE

Text copyright © 2022 Ashley Jade
Translation © Klára Žemličková 2026

ISBN tištěné verze 978-80-269-2834-8

ISBN e-knihy 978-80-269-2835-5 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-269-2842-3 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2843-0 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

*„Každý svatý má minulost
a každý hříšník má budoucnost.“*

- OSCAR WILDE

Před čtyřmi lety...

Prolog

(PHOENIX)

„Pojď sem, ty malej sráči.“

Malej sráč nejsem od sedmé třídy. Ne, že by to on věděl.

Vykašlu se na něj a ujdu pět kroků tou malou, úzkou chodbou, která vede k mojí ložnici.

Otočím kliku, když mě do zad praští láhev.

Je prázdná. *Je kurva prázdná.*

Protože Vance Walker nenechá ani kapku nazmar.

Vidím rudě. Otočím se a čapnu ho za tu jeho špinavou košili. „Jsi ožralej.“

„A ty k ničemu.“ Máchne pěstí, ale jeho koordinace je tak špatná, že se netrefí a zavravorá. „Hajzle.“

Taková ironie. „Protože jsi ho ze mě udělal.“

Ve vzpomínkách se vrátím k době, kdy můj život ještě nebyl v troskách. Před alkoholem a drogami. Před tímhle podělaným přívěsem v tomhle podělaném městě. Před tou aférou. Před týráním.

Před tím, než od nás odešla.

Měl bych ji za to nenávidět... ale nejde to.

Spatřila příležitost osvobodit se – životní šanci, kde

na denním pořádku nejsou zlomená žebra, zlomené nosy a ani modřiny – a chopila se jí.

Přestože za sebou nechala sedmiletého syna, který se musel bránit sám.

Podívám se do těch podlitých modrých očí – které jsem zdědil po něm – a v duchu se ptám, jak mohl takhle klesnout.

Můj táta býval legendou. Nebo byl na cestě stát se jí.

Lidé o něm říkali, že je to další Jimmi Hendrix. Sakra, někdo dokonce tvrdil, že je ještě lepší.

Měl nádhernou ženu, která ho milovala, a syna, který ho považoval za hrdinu.

Tenkrát – tenkrát měl všechno.

A pak o to přišel.

Odmítám udělat stejnou chybu.

Kapitola 1

(LENNON)

Dojídám druhou misku cereálií, když do kuchyně vejde můj táta a prohmatává si kapsy.

„Nevidělas moje klíče?“

Ukážu na kuchyňský ostrůvek, kde leží jako naservírované. „Támhle.“

„Aha.“ Přijde k ostrůvku a vezme si je. „Díky, opičko.“

Napadlo by vás, že někdo s jeho talentem přijde s lepší přezdívkou pro svou dceru, ale téhle už se nikdy nezbavím.

Když jsem se narodila, tak jsem prý vypadala jako opice – velké uši a tak dál.

Bodne mě u srdce a odložím lžici.

Bohužel, pro mého tátu je to jediná pozitivní vzpomínka spojená s mým narozením, vzhledem k tomu, že moje máma – jeho spřízněná duše – o několik minut později zemřela.

„Nevíš, kde je můj...“

„Támhle,“ povím a ukážu na notebook, který si odložil na linku vedle lednice.

Viditelně se mu uleví. „Díky. Dneska mám schůzku s Black Lung.“

To mě zarazí. „Black Lung?“ Zadusím smích, protože můj táta rozhodně nezapadá do fanouškovské základny kapely Black Lung. „Nejsi na to moc... no, víš co.“

Upraví si brýle „Moc co?“

Nebudu to zaobalovat. „Táhne ti na padesát, tati.“

Zmatený výraz v jeho tváři napoví, že mi nerozumí. „Takže?“

„Byls někdy na jejich koncertě? Většina fanoušků je *mýho* věku.“

A upřímně ani nevím proč, jelikož mi nepřipadají moc dobří. I kdyby jim můj táta napsal nějaké hity, nevyřeší to jejich největší problémy.

Ta kapela postrádá harmonii.

A zpěvák postrádá... vlastně *všechno*.

Pokrčí rameny, očividně se ho to nedotklo. „To jejich manažer vyhledal mě, ne naopak.“

To není žádné překvapení. Věk stranou, můj táta je pořád ten nejlepší autor po svém oblíbenci Johnu Lennonovi. Po kterém mě – *nečekaně* – pojmenoval.

„Kromě toho,“ pokračuje a narovná si límeček, „jsem pořád v kurzu.“

Mám na jazyku, že jenom staří lidé používají obrat *být v kurzu*, ale dneska už jsem ho urazila dost.

„Nandej jim to, taťko.“

Mrkne. „Když to udělám, nevystaví mi šek.“ Koukne se na hodiny nad mou hlavou. „Sakryš, jdu pozdě, opičko. Musím letět.“ Skloní se a dám mi pusku na tvář. „Užij si to ve škole.“

Zamručím, protože není možné, abych si to na Hillcrest střední užila. To místo je moje osobní verze pekla od momentu, co jsem prošla dveřmi.

„Hlavně nelez do kotle. Nechceš si přece *zlomit* kyčli.“

„Hrozne vtipný.“ Natáhne se ke dveřím, ale než je otevře, zarazí se. „Sakra. Kam jsem si dal ty klíče?“

Zvednu lžici. „Do kapsy.“

Upravím si blůzu a mířím k cihlové budově, která se plní studenty. Kéž bych si koupila o číslo větší, aby mi přestala vyjíždět nahoru. Bůhví, že poslední, co chtějí lidé vidět, je moje holé břicho. Nadechnu se a zatáhnou ho, ale je to k ničemu. Mohla bych se nadechnout do plic až k prasknutí, ale můj pupek by se dál roztahoval za pásek mým kalhot velikosti XL.

Když se rozhlídnou po parkovišti a po všech těch krásných holkách s plochými, vypracovanými břichy, ucítím závist.

Populace městečka Hillcrest je sice jen čtyři tisíce jedna, ale musí tu být nějaký jiný vzduch, protože skoro všichni obyvatelé vypadají skvěle.

To zahrnovalo i moji mamku.

Podle fotografií i podle mého táty byla nádherná, vysoká a hubená a měla hlas jako anděl. Nic z toho jsem po ní nezdělala. Nic kromě záliby ve zpívání při sprše, když můj táta není doma.

Ne, já vypadám přesně jako táta. Malá bruneta, hnědé oči, špatný zrak, obyčejný vzhled... a zaseknutá někde mezi oplácanou a obézní.

„Aby ti nevypadly oči, tlustoprdko.“

Sabrina Simmonsová. Moje úhlavní nepřítelkyně a prokletí mého života. Ta holka je taková svině, že oproti ní vypadá Regina Georgeová jako Mary Poppinsová.

Krásná, populární a kapitánka tanečního sboru – všichni jsou jí tady posedlí.

A ona mě nenávidí.

A každý ji v tom samozřejmě napodobuje.

Hned si uvědomím, že mám dvě možnosti. První – můžu ji ignorovat, čímž to jen zhorším. Nebo druhou – měla bych ji nechat ochutnat vlastní medicínu... čímž to taky jen zhorším.

V podstatě neexistují žádné dobré možnosti, takže se rozhodnu pro tu, kvůli které nepřijdu pozdě na hodinu. Kolem Sabriny jen projdu.

„Bud’ se ti scvrklo oblečení, nebo zase tloustneš,“ zavolá za mnou.

„Ale no tak, všichni víme, že je to to druhý,“ prohodí Draven Turner, kapitán fotbalového týmu a Sabrinin občasný kluk. „Tak kráva je tak tlustá, že když si stoupne na váhu, ukáže jí to *pokračování příště*.“

Ta malá skupina vyprskne smíchy a já bych se nejradši propadla do země.

Kdokoli řekl, že nejlepší je ignorovat toho, kdo vás šikanuje, byl buď idiot, nebo tahle muka nikdy nezažil.

Skutečnost, že za měsíc maturujeme a oni si ze mě pořád utahují, je upřímně absurdní.

Absurdní a děsivá. Dřív jsem si namlouvala, že tohle posmívání kvůli váze po střední škole skončí, ale začínám si myslet, že tahle kreténská děcka vyrostou v ještě horší dospělé a společnost je odsouzena k zániku.

Jedno je jisté. Jsem unavená z toho, že jsem jejich boxovací pytel.

Otočím se. Draven objímá Sabrinu kolem jejích útlých ramen a dává najevo, že jsou zase spolu.

Možná nemůžu útočit na jejich vzhled, ale vím, kam udeřit, aby je to zabořilo.

„Páni.“ Zatímco si v hlavě oživuju poslední drama

na Hillcrestu, můj úsměv je stejně falešný jako Sabrininy prodloužené vlasy. „Myslela jsem, že po tom, cos přistihl Sabrinu, jak v autě po maturitě ojíždí Phoenixe, tak jsi s ní nadobro skončil.“ Hodím si kabelku přes rameno. „Ale vy dva... jste se *zase* dali dohromady. Opravdová láska asi fakt existuje.“

Skupinka ztichne, ale podle vzteku v Dravenově tváři a toho, jak mě Sabrina probodává pohledem, je znát, že je moje práce dokonána.

Sotva se otočím a ten šťastný pár se začne hádat.

Abych řekla pravdu, docela chápu, proč se Sabrina zapletla s Phoenixem Walkerem.

Je úžasný stejně jako tajemný.

Netráví čas s populární partou, ale taky to není žádný lúžr. Moc nemluví a pokud ano, nemůžete si pomoci a musíte ho poslouchat, protože na tom jeho hlubokém, chraplavém hlasu je něco – na *něm* je něco – co vás dostane.

Jakmile vejde do místnosti, vysaje z ní veškerý kyslík a vyžaduje vaši pozornost.

Bůh je asi bavič, co poslouchá moje myšlenky, protože mám najednou husí kůži, ale zároveň hořím.

Nekoukej tam.

Ale nemůžu i pomoci. Jsem masochistka.

Když se otočím a pronikavé modré oči mě lapí do své sítě, vyschne mi v ústech a země se nakloní mimo svou osu.

I ve tmě by mě prokoukl.

Od hlavy k patě v černém se opírá o svou otlučenou Toyotu Camry a tváří se, jako kdyby mu na ničem nezáleželo. Jeho blond vlasy jsou natolik dlouhé, že mu padají do tváře, když se pohne a díky tomu vypadá ještě víc záhadně. Z plných rtů mu visí cigareta... potvrzující, že mu jsou školní pravidla u zadku.

Nikdy jsme spolu nemluvili, ale sleduju ho léta.
Vím, že bydlí v obytném přívěsu v Bayview Estates.
Vím, že ve škole je jeden člověk, kterého považuje
za kamaráda – Reese Storma.
Všimla jsem si, jak si měří lidi, když k němu přijdou – přemýšlí, jestli na ně má plýtvat časem.
Ta krutá maska, když se všichni dívají.
Ta muka v očích, když se nikdo nedívá.
Nikdy jsme spolu neprohodili ani slovo...
Ale někdy mám pocit, jako kdyby ho nikdo neznal
tak jako já.

Kapitola 2

(LENNON)

„Po hodině s tebou potřebuju mluvit, Lennon.“

Dvacet párů očí se podívá mým směrem. Stáhne se mi žaludek, protože tahle slova nechcete od učitele nikdy slyšet. Určitě ne měsíc před maturitou.

Lámu si hlavu nad důvodem, zatímco se paní Hermanová otočí k tabuli a pokračuje ve výkladu o renesanční literatuře ve srovnání s tou středověkou. Od prvního ročníku jsem jedničkářka. Vlastně bych byla premiantka, kdyby mě David Paul o dva body nepředběhl v posledních testu z matematiky. *Hajzl.*

Nejsem si jistá, co se děje, a to mě znervózňuje. Tolik, že se na hodinu ani nedokážu soustředit.

Když všichni odejdou, pomalu přijdu ke stolu. „Je všechno v pořádku?“

Učitelka semkne rty a pořádně si mě prohlídne, než se nakonec usměje. „Jen jsem ti chtěla říct, jak jsem na tebe pyšná že se dostala na Darthmouth. Vždycky jsi dřela a jsem ráda, žeš vylezla z ulity a daří se ti.“

Nikdy jsem neuměla přijímat komplimenty a dnešek není výjimkou. „No... aha. Děkuju.“

Abych byla upřímná, přestože jsem se hlásila na několik škol z Ivy League, můj plán byl chodit na místní univerzitu.

Představa, že je táta doma sám a já hodiny daleko, se mi moc nelíbí. Přestože mě ujišťoval, že bude v pohodě, a byl by našťvaný, pokud bych promeškala životní příležitost jen proto, že se bojím vylítnout z hnízda.

Trval na tom, že bych měla roztáhnout křídla a nebát se, protože tu pro mě bude vždycky, když ho budu potřebovat.

A i když mě představa odjezdu děsí, vím, že má táta pravdu. Svět je mnohem víc než jen Hillcrest a já se nemůžu dočkat, až ho začnu objevovat.

Chci říct něco na oplátku, než odejdu, a tak utrouším: „Jste skvělá učitelka.“

Na to se zamračí. „To si právě nejsem jistá.“

No, tak tohle je trapné.

Narovná si pera na stole a povzdechne si. „Je tu student, který mi dělá velké starosti. Já věřím, že se chce snažit, ale bez ohledu na to, kolik času mu věnuju po škole, nedaří se mi ho pochopit. Navrhla jsem mu, že by si mohl zaplatit doučování, aby prošel závěrečným testem, ale nemůže si ho dovolit.“ Svraští obočí. „Takže je pravděpodobné, že nezíská maturitu.“

Netuším, proč mi tohle říká, ale s tím studentem soucítím, ať už je to kdokoliv.

Ledaže by šlo o Dravena. Ten debil se klidně může jít klouzat.

„To vážně...“

„Všimla jsem si, že pomáháš jiným studentům, Lennon. Jsi trpělivá a vlídná... přestože si to třeba nezaslouží, ale ty to s nimi umíš. Nemám právo tě o něco takového žádat – obzvlášť ne zadarmo – ale vážně

je mi toho kluka líto. Jeho život...“ Zavře ústa, jako kdyby měla pocit, že toho moc prozrazuje. „Když nedokončí studium, hrozně mu to uškodí. A abychom jsme se tomuhle vyhnuli, potřebuje projít závěrečnou zkouškou a taky dokončit mimoškolní projekt, aby si zlepšil známku z angličtiny.“

No teda. To je hodně. Ne, že bych nechtěla pomoci, ale zní to náročně. I co se týká času.

Ne, že bych teda měla nějaký společenský život.

„A jde jen o angličtinu nebo má problém s dalšími předměty?“

„Mluvila jsem s ostatními učiteli a aspoň proleze s odřenýma ušima. V angličtině je asi nejslabší.“

Vzhledem k tomu, že já jsem v angličtině nejlepší, mohlo by mu to prospět.

Část mě chce odmítnout a nemíchat se do toho, ale vím, že když se nepokusím pomoci, bude mě to vnitřně žrát.

„Mám nějaký volný čas po škole a o víkendech.“ Seberu své učebnice ze stolu. „Neslibuju, že díky mému odučování proleze, ale můžu to zkusit.“

Učitelka se rozzáří. „To je skvělé. Moc ti děkuju, Lennon.“ Rozhlídne se po prázdné třídě. „Dneska po škole máme poradu, ale můžu nechat odemčenou třídu, abyste se vy dva seznámili a sestavili si nějaký rozvrh.“

„To zní dobře. Díky.“ Zamířím ke dveřím, když mi dojde, že ani nevím, koho budu doučovat. „A o koho vlastně jde?“

Zvedne hlavu od štosu papírů. „Nevím, jestli ho znáš, protože nechodíte do stejné třídy, ale jde o Phoenixe Walkera.“

Mám pocit, že pode mnou někdo podtrhl koberec.

„Aha.“

Zamrká. „Je to problém?“

Ne, pokud si nevšimla, že se mi stáhl žaludek, zpo-
tily dlaně a mám problém se nadechnout.

„Vůbec. Úplně v pohodě.“

V pohodě.

Možná bych paní Hermanové měla říct, že jsem lehla
s mononukleózou.

Nebo mám malárii.

Mohla bych tvrdit, že máme doma pohotovost.

Nebo že mi umřela rybička.

Stáhnou si košili níž a zatímco jdu prázdnou chodbou,
v duchu si nadávám, že jsem s tímhle vůbec souhlasila.

Blbá, blbá, blbá.

Doufala jsem, že se během dne uklidním, ale je to
jen horší.

A tak jsem tady... připravená tančit tango v jámě
lvové.

Ne, že by byl Phoenix lev.

Spíš osamělý vlk.

Zejména s těma ledovýma očima a přístupem *neza-
hrávej si se mnou nebo ti vytrhnu krční tepnu.*

Uleví se mi, že je třída prázdná. Když přijdete první,
máte pocitově navrch... a taky čas se trochu nadech-
nout.

Položím svou tašku na dlouhou lavici vzadu a plác-
nu sebou do židle.

Uběhne pět minut a on nikde.

S úlevou si začnu balit věci a broukám si jednu ze
svých oblíbených písniček „Cryin“ od Aerosmith.

Hudba byla vždycky mou láskou. Kdykoliv jsem
ve stresu, smutná nebo vynervovaná... čeká na mě

s otevřenou náručí. Obejme mě jako hřejivá deka za chladného dne.

Netrvá dlouho, než se z broukání stane zpěv. Vyzpívám tu část o tom, že láska je sladká mizérie, když periferně spatřím vysokou postavu.

Panebože.

Zamrznu na místě. Teď už slyším jen svůj vlastní puls.

Nekoukej tam.

Jenže musím, protože sem přišel za mnou.

Když konečně dostanu kuráž, abych zvedla hlavu, najdu ho, jak se opírá o futra s rukama v džínách a mazaně se pousmívá.

No paráda.

„Kvůli mně nepřestávej.“

Jeho hlas zní jako zmačkaný samet obalený hedvábím a šterkem.

Já naštěstí znám víc kontrolovaně, než se cítím. „Jdeš pozdě.“

Vejde dovnitř, jako by mu to tu patřilo. „Musel jsem se o něco postarat.“

Zakážu si zeptat se, o co šlo, protože to není můj problém.

Zatímco vytahuju z tašky učebnice a nějaké bloky, stojí a naklání se nade mnou jako bouřkový mrak. „Paní Hermanová říkala, že máš nějaký problémy s angličtinou.“

Cítím se jako blbka, protože přece proto je tady, jenže nevím, jak prolomit ledy, protože on není zrovna pan Upovídaný.

Zdá se to jako věčnost, ale nakonec si se mnou sedne ke stolu, ale pořád mlčí.

Rozhodnu se pro jinou taktiku. „Jaký dny a v kolik míváš volno? Já obvykle po škole nebo o víkendu.“

V duchu si nafackuju, protože jsem ze sebe právě udělala lůzra.

Opře se do židle s roztaženýma nohama a nasraným výrazem na té jeho krásné tváři. Jako kdyby to byla *moje* chyba, že tu je.

Otevřu blok, vytáhnu esej, kterou máme přečíst a analyzovat a k ní otázky. „Fajn, na rozvrhu se můžeme domluvit pozdějc.“ Posunu k němu papíry. „Dám ti pár minut, aby sis to přečetl a můžeme...“

Můžeme nic... protože odchází ze třídy ven.

Chvíli jen zaraženě sedím. *Ta drzost.* Já se mu takhle snažím pomoci, aby odmaturoval, a on se prostě zvedne a odejde, aniž by poděkoval nebo mě poslal do prdele.

Nakrkne mě to a vyběhnu za ním.

Jsem unavená z toho, jak lidé mou vlídnost zaměňují za slabost. Unavená z těch kreténů, co si myslí, že po mně můžou jen tak šlapat, protože nevypadám jako instagramová modelka a nemám velikost XS.

Jsem unavená z toho trpět chování, které si nezasloužím.

Než dojdou na konec chodby, Phoenix je pryč. Zvažuju, jestli za ním nevyběhnout na parkoviště, ale proč bych to dělala? Nestojí o mou pomoc – a dal to jasně najevo – nebudu s ním ztrácet čas.

Se skřípěním zubů se vydám zpátky do třídy, abych si posbírala věci a šla domů. Když se blížím ke dveřím, zaslechnu melodii hranou na piano. Je mi povědomá, ale chvíli mi trvá, než mi dojde, že to jen zjednodušená verze skladby, kterou jsem zpívala předtím.

A pak to slyším.

Zastaví se mi srdce, jen aby se mi zase s velkým zaduněním rozbušilo.

Na světě existují dobré hlasy.

A pak jsou hlasy, které jsou výjimečné.

Ty hypnotizující, co vás uchvátí a požadují každou vteřinu vaší pozornosti... a vaši celou duši.

Jako když plamen svíčky přitahuje můru.

Touhu, kterou nemůžete ignorovat.

Když vejdu do hudební třídy, kde Phoenix sedí u piana se zavřenýma očima a zakloněnou hlavou, zatímco zpívá, mrazí mě na kůži.

Slovo zpěv na tohle ani nestačí.

Jako kdyby každou notu nasával do svého krevního řečiště, kde ji proměnil v něco ještě nádhernějšího.

Mám pocit, že jsem součástí nějakého spirituálního zážitku... a probíhá tu *metamorfóza*.

Jeho hluboký, chraptavý hlas mě obejmě jako hustá mlha. Nemohla bych z něj spustit oči, ani kdybych chtěla. Je fascinující.

Jako kdyby se pro tohle narodil.

Když skončí, nejsem si jistá, jestli vůbec ví, že tam postávám.

Dokud neodsekne: „Nechci od tebe pomoci.“

Měla bych se cítit uraženě, ale místo toho vyhrknu: „Když zpíváš, tak úplně ožiješ.“

Reakci nedostanu, ale to je jedno. Udělám krok jeho směrem. „Tvůj hlas... sledovat tě...“ Když přijdu blíž, nadechnu se. „Máš dar, Phoenixi.“

Ani si neuvědomím, že jsem hned vedle něj, dokud nezaslechnu skřípot nohou od stoličky, když vstane a tyčí se nade mnou.

Je jako slunce. Energie, která z něj vyzařuje, vás táhne blíž. Toužíte ten žár cítit na kůži. Dotknout se něčeho tak mocného. Tak překrásného.

Přestože vás to popálí.

„Nechci tvou pomoc,“ zopakuje.

Ten hluboký, zastřený hlas je jako rozvířený proud vody, co vás stáhne pod hladinu. Nicméně je to ten znepokojivý, zoufalý pohled v jeho očích, co znamená můj konec.

„Ale potřebuju ji.“

Kapitola 3

(PHOENIX)

Kdyby mi někdo řekl, že Lennon Michaelová bude mým klíčem ke svobodě, musel by mi dát potáhnout z té dobroty, co hulí.

Navzdory tomu, že čtyři roky navštěvujeme stejnou školu, nikdy jsem s tou holkou nemluvil. Sakra, myslím, že s ní nemluví nikdo.

Spíš se o ní baví.

Nejsem slepý, Lennon rozhodně není hubeňour. Tudíž její vzhled nezaručuje žádný zájem ani pozornost od kluků. Ale ty holky ve škole. Ty jsou naopak jako mouchy na hovně. Obzvlášť Sabrina.

Ta nedá Lennon pokoj a šikanovat ji je snad její životní mise.

Protože žálí.

Přestože je Sabrina na povrchu pořádně sexy, vnitřně je slabá. Je tak příšerně vidět, jak zoufale touží po uznání lidí.

Ale Lennon taková není. Přestože ta holka ráda pomůže ostatním – dokonce i mně – nevnučuje se.

Ani jsem si nikdy nevšiml, že by kvůli Sabrině bre-

čela – no kvůli urážkám od jiných. Bere všechno tak, jak to je, jako by jí bylo úplně u zadku, co si kdo myslí.

A už to je přitažlivé.

I její hlas.

Přestože není konvenčně dokonalý – ten zastřený, svůdný tón mě dostává do kolen. Jsou v něm takové malé praskliny až máte pocit, že o ten hlas přijde a zlomí se jí – ale to se nikdy nestane.

Její hlas je stejně odolný jako ona sama.

Mohl bych ji poslouchat celý podělaný den.

Ale ne dneska. Dneska se musím vykopat ven a jít ke Stormovi na zkoušku.

Naše kapela má jen dva členy. Mě – zpěváka, co umí hrát na klávesy. A Storma – bubeníka, který hraje jako vytoužený potomek Johna Bonhama, Neila Parta a Tommyho Lee.

To poslední, protože má svůj unikátní styl. Když hraje, vždycky to vypadá, že bojuje se svými démony.

Jasný společný jmenovatel, co z něj dělá nejen mého spoluhráče, ale taky nejlepšího kamaráda.

Pokaždé, když zavřu oči a zpívám... všechno ze mě spadne.

Když jsem ponořený do hudby, už nejsem Phoenix Walker. Nejsem to pitomé dítě z přívěsu, které každý den tříská jeho opilý otec a opustila ho máma.

Jsem Phoenix Walker.

Jsem týpek, který velí pódiu, zaujme veškerou pozornost a donutí vás padnout na kolena, abyste mu mezitím mohli vykourit ptáka.

Se Stormem máme plán. Jakmile dokončíme školu, jedeme do Los Angeles, aby nás objevili. Když to nepůjde tam, zkusíme New York.

Navzdory špatným známkám ale nejsem úplný idiot. A moc dobře vím, že většině nadějných muzikantů to

nakonec nevyjde. A přestože jsme se Stormem připraveni přežívat na ramenu a bydlet se šváby ještě dalších pět let, budeme mezitím stejně potřebovat nějaký příjem.

Ty jo, potřebuju práci, abych se mohl honit za svým snem. Jenže žádný zaměstnavatel nemá zájem o někoho, kdo propadl, takže musím dokončit školu.

A proto jsem se ocitl v té nešťastné pozici, kdy potřebuju Lennon Michaelovou.

Musím se z tohoto zapadákova dostat – dostat se pryč od otce – než skončím jako on.

Mladí jste jen jednou – takže je to teď, nebo nikdy.

Nikdy bych si neodpustil, kdybych se o to aspoň nepokusil. A když selžu, je to lepší než se nesnažit vůbec.

„Jsem ochotná pomoci,“ poví Lennon a vytrhne mě z myšlenek. „Tak se vraťme do třídy.“

Radši bych si zarazil hřebíky do rozkroku.

„Nemůžu.“ Vytáhnu z kapsy klíčky od auta. „Mám plány.“

Chystám se kolem ní projít, ale ona mi vleze do cesty a položí mi dlaň na hrudník.

Kouká na mě s otevřenou pusou, jako kdyby byla uražená a zaskočená. „To myslíš vážně? V případě, žeš mě nepochopil, nabízím ti tady doučování, abys *udělal maturitu*. Moc času nemáme. Čím dřív začneme, tím líp.“

Vím, že čas běží. Jenže hudba má přednost. Před vším.

Vždycky bude mít.

Podívám se na tu ruku na mé hrudníku. „Uhni.“

Zčervená a couvne. „Jestli to nebudeš brát vážně, kašlu na to.“

Kristepane. Tahle holka mě snad ještě nakope do koulí.

„Zítřka mám volno po devátý. Vyzvednu tě.“

Povytáhne nad tím obočí. „Vyzvedneš? Co? Jak...“

„Autem,“ podoktnu. „Ledaže bys na druhou stranu města chtěla jít pěšky.“ Sklopím oči a přejeďu po jejím tělem výhružným pohledem. „Potmě... sama.“

Vsadil bych svou levou kouli na to, že malá slečna Neviňátko nikdy nepřešla koleje a nehrála si s velkými zlými vlky.

Je moc zaneprázdněná bydlením na luxusní straně Hillcrestu v tom pěkném domě.

„No, nechci, ale...“

„To jsem si myslel.“

Protáhnu se kolem ní a ještě se otočím přes rameno. „Uvidíme se zítra.“

„Ani nevíš, kde bydlím,“ zavolá za mnou.

Mýlí se. Vím přesně, kde bydlí.

Ten velký dům na kopci na Baldwin Avenue.

Lennon není jediná, kdo sleduje lidi, se kterými nikdy nemluvila.

Jenže na rozdíl od jejích motivů, moje jsou čistě obchodní.

Její otec je Don Michael. Chlap, který napsal několik hitů pro spoustu velkých muzikantů.

A přestože jsem moc hrdý na to, abych ho požádal o pomoc, mám rozhodně v úmyslu najmout si ho, až prorazíme.

Jenže kvůli tomu musím odmaturovat.

A najít způsob, jak by mě Lennon mohla doučovat, ale zároveň neobjevila moje největší tajemství.

„Kdes kurva byl?“ nadává Storm, jakmile vlezu do garáže.

Když ho opustili rodiče, začal bydlet se svou babičkou v malém domku kousek od kempu s přívěsy.

Naštěstí má tenhle malý domek slušně velkou garáž. Kterou nás jeho babička nechala předělat na zkušebnu.

A co je ještě lepší? Je jí úplně jedno, že děláme hluk. Je skoro hluchá, takže když zkoušíme, jen si vyndá naslouchátko.

Cením si toho a taky futonu, na kterém mě Storm nechává spát, když to doma začne být nesnesitelné.

Nic neřeknu a jdu rovnou ke stojanu na mikrofon.

Jenže Storm toho nenechá. „Do prdele. Kolikrát ti musím říkat, aby ses před zkouškou vykašlal na kun-dy?“

Už to ani nepočítám. Nicméně to není důvod, proč jsem se zpozdl dneska.

Sabrina už mi dávno vykouřila.

Otočím se na něj. „Byl jsem ve škole... kvůli doučování.“

Povytáhne obočí. „Douchování? Na co?“

Jako do dubu.

„Hermanová mě nenechá dokončit studium, jestli neudělám nějaký mimoškolní projekt a závěrečky.“

Pět. Čtyři. Tři. Dva...

„Děláš si prdel?“

Jedna.

Hodí paličky na zem, jako když se vzteká malé dítě. „Říkals, že to máš pod kontrolou.“

Mám.

„Já to zvládnou, kámo. Neboj.“ To mi připomene. „Můžu sem tu doučující zítra vzít po zkoušce? Bůhví, že se nebudu moct učit, když... no víš co.“

Když bude můj ožralý otec poblíž.

Zvedne paličky a položí je na buben. Pak přikývne.

„Jo.“ Přimhouří oči. „Ale přísahám Bohu, Phoenixi, netahej do toho svého ptáka.“ Vytáhne cigaretu z krabičky a zapálí si. „A je mi úplně fuk, jestli je ta holka sexy. Dokud nebudeš mít po závěrečkách, tak tu holku nepíchej.“

„Je to Lennon Michaelová.“

Jeho obavy okamžitě zmizí a rozesměje se. „Aha, tak nic.“

Přesně. S tou holkou bych nikdy nespál.

Nejenže to není můj typ, ale byla by hrozně otravná.

Otočím se k mikrofonu. „Jdeme hrát, vole.“

Kapitola 4

(LENNON)

Zaparkuju kolo v garáži a zaslechnu to.

Mňau.

„Já nemám žádný jídlo, Mittens.“

Ne, že by ho potřebovala. Sousedovic kočka je dobře živěná. Paní Palma a její manžel ji krmí dost... spolu se zbytkem sousedství, vzhledem k tomu, že ta peršanka obchází blok a s úspěchem to zkouší na všechny z nás.

Nebere ne jako odpověď, zavrtní a máchne tlapkou do vzduchu.

Zase mě to dostane. Dojdu k sáčku s kočičím žrádlem, který si schovávám poblíž a několik granulí jí nasypu na zem.

Jakmile je zhltně, zvednu ji. „A když už jsi dostala, cos chtěla, je čas jít domů.“

Když vykročím, začne mňoukat a pořád žebrá o jídlo.

Chápu tě, sestřičko.

Hudba je možná moje první láska, ale jídlo je můj nejlepší kamarád... vždycky mi přinese útěchu.

Když paní Palma, která zrovna zahradničí, uvidí mě... a svou kočku, zastaví se.

„Omlouvám se.“ Vstane, svlíkne si rukavice a Mittens si ode mě převezme. „Má dietu, ale není z toho moc nadšená, tak se snaží zdrhat.“

Usměju se a podržu Mittens na hlavě. „Nemusíte se umlouvat. Mám radost, když mě přijde pozdravit.“

Prohlíží si mě a pousměje se. „Kdo je ten kluk?“

Prísahám, že ta ženská je snad jasnovidce.

A od mých jedenácti let, když jsem k ní běžela s brekem, protože jsem měla poprvé periodu a nevěděla, co mám dělat... je pro mě svým způsobem i matkou.

„Nikdo.“ Mávnu rukou. „O nic nejde.“

Jenže jde. Protože Phoenix Walker mě dneska večer vyzvedává doma.

Nevypadá přesvědčeně, ale nechá to být. „Když to říkáš.“ Podrže Mittens za ušima. „Musím jít dovnitř dělat večeri, ale budu mít čas později, kdyby sis chtěla popovídat.“

Obvykle přijmu, ale určitě by mi po milionté řekla, že jsem krásná a že mě moje váha přece nedefinuje.

Pověděla by mi, že kluci jako Phoenix Walker by byli blázni, kdyby se mnou nechtěli chodit.

A přestože si jejích slov cením... pravdivá nejsou.

Kluci jako Phoenix o holky jako jsem já nemají zájem. To je prostě fakt.

Takový, který jsem se naučila přijmout.

Zamávám jí a rozeběhnu se zpátky k domu. Táta ještě není doma, takže podniknu nájezd na skříňky a vytáhnu pytlík s chipsy a sladkou tyčinku. Po tom, co si z lednice vezmu limonádu, zaměřím do svého pokoje.

Zdi lemuji plakáty mých oblíbených kapel spolu se zarámovanými vinyly mých oblíbených singlů.

Hodím limonádu, chipsy a tyčinku na postel a zavřu oči.

Pak si začnu svlíkat oblečení.

Přijdu k velkému zrcadlu na opačné straně ložnice a začnu se zkoumat.

„Aby ti nevypadly oči, tlustoprdko.“

„Bud’ se ti scvrklo oblečení, nebo zase tloustneš.“

„Tak kráva je tak tlustá, že když si stoupne na váhu, ukáže jí to pokračování příště.“

Dnešní nadávky se mi neustále omílají v hlavě a nutí mě čelit kruté pravdě.

A pak si vezmu fixku.

„Kam jdeš?“ zeptá se táta, když kolem obývacího pokoje projdu ke dveřím.

Dnes mi Phoenix ve škole neřekl ani slovo, ale předpokládám, že to pořád platí, když to nezrušil.

Podívám se na hodiny nad tátovou hlavou. Je 20:58. Což znamená, že tu bude každou chvíli.

Zamyslím se.

Ale stejně netuším, jak může vědět, kde bydlím.

„Doučuju kamaráda.“

Kamarád zní líp než *sexy týpek, kterým jsem posedlá.*

Táta se otočí na gauči a podívá se na ty samé hodiny. „Ale je devět. A je všední den.“

„Technicky je osm padesát devět. A pokud se nepletu, minulý týden mi bylo osmnáct,“ připomenu mu k jeho údivu.

„A pokud se nepletu, pořád bydlíš pod touhle střechou,“ připomene mi.

Tuhle bitvu nechci prohrát, takže vytáhnu reversní

psychologii. „Chceš mi říct, že si přeješ, abych se odstěhovala, protože...“

„Ne, Lennon, nebuď směšná.“ Narovná si brýle.
„V kolik se vrátíš?“

Nemám tušení. „Dvě...“ začnu, ale on se zamračí.

„Zkus to znovu.“

„V půl druhý?“

Znovu se zamračí.

„O půlnoci,“ poví. „Ani o minutu později.“

To není fér. „Tati, to jsou jen tři hodiny.“

Nemám tušení, jak dlouho mě bude Phoenix potřebovat. Navíc nechci vypadat jako trapka, co má večerku.

Aspoň můžu v jednu předstírat únavu, když máme zítra školu.

„Ale no tak. Aspoň do jedný...“

„A o co jde, že na to potřebuješ čtyři hodiny a ne tři?“ Tváří se zděšeně. „Nedoučuješ nějakýho *kluka*, že ne?“

Slovo *kluk* vysloví, jako kdyby právě ochutnal kyselinu.

„No...“ Chystám se odpovědět, ale přeruší mě hlasité troubení.

Můj táta prakticky vyskočí z gauče a jde směrem k oknu. Odrhne závěs a jasně, Phoenixova toyota parkuje na konci naší příjezdové cesty.

Naštěstí je taková tma, že nemůže rozeznat jeho obličej.

Ne, že by na tom záleželo.

„Jen otrava takhle troubí.“ Můj táta se na mě podívá. „Otravný pubertální *kluk*.“

Bože.

„Takhle to není,“ vyhrknu. „Stejně je... Phoenix je gay.“

Můj táta zamrká. „Aha.“

Chopím se příležitosti a spěchám ke dveřím. „Mám tě ráda. Čau! Uvidíme se v jednu.“

„Dvanáct třicet,“ zaječí táta, když za sebou zavírám. „Ani o minutu později.“

Eh. No není to moc, ale asi lepší, než jak to měla Popelka.

Nemůžu se dočkat, až se přestanu bát autoškoly. I když vím, že moje nově nalezená svoboda bude tátou jenom víc dráždit.

Otevře dveře spolujezdce a nastoupím.

Do uší mě udeří „Down with the Sickness“ od Disturbed. Nemůžu si pomoci. Zubím se a vyslovuju text.

Lidé mého věku většinou poslouchají nejnovější pop nebo hip-hop sračky. Ne rock nebo alternativní rock... který je mým nejoblíbenějším.

Přála bych si, aby sem přijela nějaká skvělá rocková kapela a zachránila moje vrstevníky od těch kravin, co poslouchají.

Každá generace před námi měla těch kapel několik.

Teď jsme na řadě my.

Fakt, že Phoenix ví, co je dobrá hudba, ho dělá mnohem přitažlivějším.

Když couvám z příjezdové cesty, cítím, že mě pozo-ruje.

„*Tobě se tohle líbí?*“ zeptá se, nebo si to myslím, protože ta hudba je hodně nahlas.

„Jo, rock mám nejradši,“ zakřičím. „A Disturbed jsou *skvělí*. I když je to spíš metal.“

Bez ohledu na to, jsou nadčasová klasika. Prakticky nutnost pro někoho, kdo se nazývá rockovým fanouškem.

Sleduju šlachy v jeho ruce, když svírá volant a od-

jíždí z našeho sousedství. A poruší několik silničních pravidel.

Když skladba skončí, Phoenix stiskne pauzu na rádiu. „V kolik máš večerku?“

„Proč myslíš, že mám večerku?“

A jak to sakra ví?

Ušklíbne se. „Vypadáš jako ten typ.“

Chci se ho zeptat, co *tím* myslí, ale pak mi hodí svůj mobil, který má připojený k rádiu.

„Tak šup, Groupie. Pusť něco dobrýho.“

Nad tou urážkou přimhouřím oči. „Jdi do prdele. Nejsem groupie.“

Jsem hudební fanynka. To je velký rozdíl.

Naštvaně se probírám playlistem v jeho mobilu. Máme podobný vkus. Dokonce poslouchá několik kapel, které nejsou tak známé. Za to má plus.

Ale vzhledem k tomu, že jsem pořád vytočená tou jeho poznámkou, vyberu si skladbu, která to dobře vyjadřuje.

Zaculím se na něj a z reproduktorů začne hrát „I Hate Everything About You“ od Three Days Grace.

Cukne mu v koutku a pak se usměje tak, že se mi z toho zastaví srdce.

Jsem vděčná, že zbytek cesty strávíme poslechem hudby.

Když zastavíme před malým domkem, jsem zmatená. „Kde to jsme?“

„V klidu,“ poví, když vystupuje z auta. „Není to feťácký doupě.“

Nevím, jak si to přebrat. To mě ujišťuje, nebo si ze mě utahuje?

Vážně doufám, že to není to druhé.

Vylezu ven. „Omlouvám se za to, že chci vědět, kam mě bere kluk, kterýho sotva znám a...“

Když ke mně vykročí, přestanu mluvit. Pomalu couvám, až jsem zády k autu.

„O co jde?“ Jeho oči získají výhružný lesk, když po mně přejíždí pohledem. Cítím se nahá a odhalená. „Bojíš, že ti něco provedu? Že ti provedu všechny ty věcičky, na který myslíš v posteli před spaním... když si to děláš?“

Bože, kéž by.

Když se ke mně nakloní a přejede mi rty po uchu, zamrazí mě. „Nebo v to doufáš?“

Vyschne mi v ústech. Snažím se zformulovat slova, ale nejde to.

„Klidně ze sebe dělej nevinátka, ale já vím, že mě ráda stalkuješ, Groupie.“ Couvne. „Jenže budu potřebovat, aby ses ovládala, abych mohl složit závěrečky. Myslíš, že to zvládneš? Nebo mám paní Hermanovou požádat, aby mi přidělila někoho jiného?“

Jako kdyby mi na hlavu někdo vylil kbelík s ledovou vodou.

„Já ne...“ Bojuju s pocitem trapnosti. „Víš co? Naser si. Já nežádala, abych tě mohla doučovat. Takže s tebou nemusím trávit *svůj* volný čas.“

Chystám se odejít a spustím Uber aplikaci, abych se mohla dostat domů, ale on mě čapne za zápěstí.

„Podívej se na mě, Lennon.“

Z toho autoritativního tónu a Phoenixova doteku se mi podlomí kolena.

Jakmile se mu podívám do očí, poví: „Jen jsem se chtěl ujistit, že oba víme, na čem jsme, aby se to nezkomplikovalo.“

„Proč by se to mělo zkomplikovat?“

To by se stalo jen v případě, že by Phoenix moje pocity opětoval. Oba víme, že to se nikdy nestane.

Už jsem se s tím smířila.

Ale z nějakého důvodu se zdá, že jemu to nedošlo.

„Nezkomplikuje.“ Přenese váhu z jedné nohy na druhou a já si uvědomím, jak je vysoký. Přes metr osmdesát. „Určitě ne z mé strany.“

„Ani z mé.“

„Fajn.“ Pustí mě. „Jsem rád, že jsme si to ujasnili.“

Ukáže, abych šla za ním. Předpokládám, že půjdeme do domu, ale on otevře garážová vrata.

Všimnu si mikrofonu, stojanu, kláves, zesilovače a bicích.

„Ty máš kapelu?“

Teda pokud nemá, *měl* by mít. Přestože je to kretén, mám božský hlas.

Odejde k futonu na druhé straně garáže. „Jo. Jsem v ní jen se Stormem, kterej bubnuje, ale funguje to. Tohle je jeho dům, mimochodem.“

To je překvapení. „Aha. A jsi si jistý...“

„Je to v pohodě. Dovolil mi to.“

O Stormovi toho moc nevím. Jen že vypadá trochu děsivě a je to Phoenixův kamarád... ale je od něj cool, že mu tohle místo nabídl.

A ještě víc cool je, že jsou spolu v kapele.

Chystám se navrhnout, že by měl udělat konkurz na kytaristu, ale pak si Phoenix sedne na futon. „Jdeme na to, ať to máme za sebou.“

Otevřu tašku a vytáhnu tu samou esej ze včera, aby si ji mohl přečíst a pak odpovědět na otázky.

Naše učitelka angličtiny není bezcitná mrcha, co by ho chtěla nechat propadnout. Jen se chce ujistit, že zvládne to minimum, co je potřeba k dokončení studia.

Jakmile odpoví na tyhle otázky a pak na otázky z další eseje – a k tomu napíše vlastní krátkou esej – jeho mimoškolní projekt *bude* hotový.

Pak se můžeme soustředit na studium kvůli závěrečkám.

„Dám ti pár minut, aby sis to přečetl.“

Vytrhne mi papír z ruky.

Když čte, svraští obočí a hýbe pusou.

„Můžeš na mě přestat zírat?“ oboří se na mě po chvíli.

Bože.

Vstanu a jdu si prohlídnout nástroje.

Nejsou drahé. Vlastně všechno vypadá, jako kdyby to bylo koupené z druhé – možná dokonce z třetí – ruky, ale udržují je v dobrém stavu.

Jsem tak zažraná do představy, jaké by to bylo sledovat ho hrát, že si ani neuvědomím, kolik je hodin. Podívám se na mobil. Je skoro půl jedenácté.

Vrátím se za ním. „Promiň. Byla jsem nějak mimo.“

Ani ke mně nezvedne hlavu. „Potřebuju víc času.“

Přestože obdivuju, že chce všechno dělat sám, jsem tu proto, abych se ujistila, že je na správné cestě.

„V pohodě. Kouknu na ty odpovědi a dám ti zpětnou vazbu. Takhle poznám, co ti nejde, a naplánuju postup.“

Cukne mu v čelisti. „Ještě jsem to nedočtl.“

Neví, jestli se smát, protože mě třeba tahá za nos... nebo si mám dělat starosti, protože tu esej už čte přes hodinu.

Je to pět stránek. Není to celá kniha.

„No...“

„Potřebuju víc času,“ procedí skrz zuby.

Zvednu ruce a couvnu. „Žádný problém.“

Vrátím se k nástrojům, ale tentokrát sleduju, jak čte.

Rozhodně se soustředí podle toho, jak se tváří.

Jenže taky si všimnu, že se *nikdy* nepohne z první stránky.

Začínám z toho mít špatný pocit, ale setřesu ho, protože tohle je přece směšné.

Jasně, že Phoenix umí číst. Je ve čtvrtáku. Kdyby ne, už by ho dávno *někdo* načapal.

A stejně... pořád se dívá na tu samou stránku. Vypadá, jako kdyby se tomu snažil porozumět.

Podívám se na čas. Už je po jedenácté.

Když k němu vykročím, nervozitou se mi stáhne žaludek.

V životě bych si nedělala srandu z někoho, kdo se špatně učí. Ale potřebuju vědět, o co jde, abych mu mohla pomoci.

Pokud mu můžu pomoci.

Posadím se vedle něj a jemně se dotknu jeho kolene. „Phoenixi?“

Jeho hluboký hlas je obestřený nepřátelstvím. „Co je?“

Podívám se mu do očí. „Chci, abys pochopil, že tě nikdy, nikdy nebudu soudit.“ Tu esej si od něj převezmu. „Ale už to čteš strašně dlouho.“

Čekám, že mi to vysvětlí, ale to se nestane.

„V pohodě, tak pojďme na ty otázky.“

Přečtu první. „Jakým bádáním je proslulé šestnácté století?“

Tohle je jedna z otázek s možnostmi, takže by to mělo být relativně snadné.

Jenže Phoenix odpoví špatně. Odpoví A, přestože odpověď je B.

Tvářím se neutrálně a ptám se ho na další otázky.

Ani jednu neodpoví správně.

„Phoenixi,“ zašeptám a snažím se být empatická.

„Ani jednu jsi neodpověděl správně. Ale to je v pořádku...“

Když mi papír vyrvе z ruky a roztrhne ho, slova mi uvíznou v krku. „Naser si.“ Vstane. „Tyhle sračky nepotřebuju. Najdu si někoho jinýho.“

Ovšem já tu nejsem ten problém. Problém je on.

Nebo jeho odpor přiznat, co se děje.

„Můžeš si najít někoho jinýho, ale nemyslím, že na tom záleží. Sakra, ani tě nemůžu doučovat, když jsi to ještě nepřečetl.“

„Přečetl jsem to,“ zařve.

„Tak, jakým bádáním je proslulé šestnácté století?“

Neodpoví. Protože nemůže.

Zvednu ty dvě půlky papíru, co roztrhal a přidržím je u sebe. „Odpověď je v druhé větě. Přečti mi to.“

Vidím, jak se namáhavě snaží, a láme mi to srdce.

„To je v pohodě,“ ujistím ho. „Nebudu se ti smát, slibuju. Chci jen pomoci.“

Uhne pohledem. „Nejsem nějaký debil.“

„Já vím, že ne.“ Zhluboka se nadechnu. „Debil by nedokázal zpívat a hrát na klavír jako ty. Debil by neuměl řídit. Debil by neměl tak skvělejší hudební vkus... takže ne, nejsi debil. Ale myslím, že máš potíže se čtením. Můžeš mi popsat, co se děje, abych tomu líp rozuměla?“

Chvilí mlčí a já mám strach, že plýtvám časem... ale pak konečně promluví.

„Ta slova... písmena. Vždycky se mi nějak pomohají.“

Zamyslím se. „Takže dyslexie?“

Pokrčí rameny. „Já nevím, jak se to jmenuje. Jen vím že se to stává.“

Přečtu mu nahlas první dvě věty a položím mu stejnou otázku jako předtím.

Odpoví správně.

Abych se ujistila, že nejde o náhodu, přečtu celou esej. Pak mu položím zbylé otázky. Na všechny kromě dvou odpoví správně a na ty, které nemají možnosti, odpoví také velmi slušně.

Je jasné, že tomu rozumí... pokud to ovšem není podané psanou formou.

Jak to, že si toho ještě nikdo nevšiml?

„Fajn. Já ti sice nemůžu oficiálně diagnostikovat dyslexii, ale zdá se, že ji máš.“ Vydechnu. „Jen nechápu, že si toho nikdo z učitelů ještě nevšiml.“

Ani paní Hermanová.

Zatváří se poraženecky. „Ani nemohli.“

„Jak to?“

Promne si obličej. „Protože vždycky, když máme přečíst nějakou knihu, seženu si audio verzi. Taký mám aplikaci, která mi čte věci nahlas. Storm mi taky všechno čte, když mu řeknu.“

Aha, to dává smysl... ale vlastně nedává.

„Ale testy nedostáváme audio formou. Tak jak to zvládáš?“

„No právě, že moc nezvládám. A proto propadám. Ale občas...“ Poskočí mu ohryzek. „To zvládnou.“

„Jak to myslíš?“

„Když je to test s možnostmi, tak k někomu nakouknu a snažím se opsat zaškrtnány odpovědi.“ Pokrčí rameny. „A když se dopředu dovím, že v testu nebudou možnosti, najdu holku, která už test dělala a zeptám se jí na odpovědi.“

Podívám se na něj s odporem. „A ty holky to udělají jen tak?“

Chci se mentálně fláknout, protože, *samozřejmě*, že no.

Vždyť je to Phoenix Walker.

Jemu stačí jen existovat a stojí na něj fronta.

Včetně mě.

Nemám v úmyslu mu pomáhat podvádět, ale můžu mu pomoci legitimně, aby odmaturoval.

Problém je, že ale nevím, jak to udělat.

Phoenix se podívá na hodinky. „V kolik máš být bejt doma?“

„V půl jedený, proč?“

„Je dvanáct čtyřicet.“

„Do háje.“

Vyndá klíčky z kapsy a otevře garáž. „Pojď. Odvezu tě.“

Celou cestu mlčíme.

Promluvím teprve, když zastavíme před mým domem a on vypne motor. „Když přijdu na to, jak ti pomoci – opravdu pomoci – necháš mě?“

Těká pohledem po mé tváři, jako kdybych byla hádanka, kterou nemůže rozluštit. Pak přikývne.

„Vyzvedni mě zítra,“ povím, když vystupuju. „Ve stejnou dobu.“

Když přijdu domů, můj táta je vzhůru. Nepochybně na mě čeká.

„Zasekla ses v jiný galaxii, žes ztratila pojem o čase? Nebo jsou ty hodiny na mobilu, co máš pořád přilepený k ruce, rozbité? Řekl jsem dvanáct...“

„Co víš o dyslexii?“

Říkám tátovi skoro všechno, protože mi většinou poskytne dobrou radu.

Tohle bohužel ale není jeho silná stránka, protože poví. „Moc ne. Proč?“

„Jsem si jistá, že ji má ten kluk, co ho doučuju. A nevím, jak mu pomoci.“

Ale chci.

Než zareaguje, chvíli o tom přemýšlí. „Přestože bys

mu chtěla pomoci, opičko, nevím, jestli můžeš. Na to jsou kvalifikovaní učitelé pro žáky s poruchami učení. Ne ty.“

„Učitelé o tom ani neví.“

Ne, že bych jim to dávala za vinu. Phoenix dělá všechno pro to, aby to zatajil.

Následuju tátu do kuchyně, kde nám oběma naleje sklenici mléka a vyndá sušenky. „Jak špatný to je?“

„Dost na to, aby nezvládl přečíst ani první stránku eseje, co jsem mu dala. Říká, že se tu ta slova vzdychky popletou.“

Není divu, že se tak soustředil. To musí být jako mučení.

Zvednu si sušenku k ústům a táta se ošije. „To zní hodně špatně. Myslím, že tohle je pro tebe moc.“

Odmítám tomu věřit.

„Jde o to... když jsem mu to esej přečetla, odpověděl na většinu otázek správně. Prý má na mobilu aplikaci, co mu čte věci, aby mohl dělat úkoly. Taký má audio verze knížek, co musíme přečíst.“ Namočím si sušenku v mlíku. „Má motivaci...“ Jak řekla paní Hermanová. „Jen mozek nespolupracuje.“

Takže to není jeho vina.

Táta pojídá další sušenku. „To chápu...“

„Nevykašlu se na něj.“ Ucítím příval energie a vyjdu z kuchyně. „Musí být způsob, jak mu můžu pomoci.“

Musí.

Zastavím se a před odchodem se podívám na tátu. „A omlouvám se, že jsem přišla pozdě.“

Zavře balení sušenek. „Vzhledem k okolnostem to nechám být.“

Kousnu se rtu a přemýšlím, jak se vyjádřit co nejlíp.

„Je mi osmnáct, tati. Taky budu dál doučovat Phoenixe večer. Musíš povolit otěže.“

„A proč ho musíš doučovat tak pozdě? To se nemůžete potkat v normální čas?“

Večer je normální čas. Můj táta je jen fosilie.

Snažím se najít rozumný důvod, který nejenom přijme, ale bude ho respektovat.

„Po škole pracuje a domů se nedostane dřív než po devátý.“

Je to *vlastně* tak trochu pravda, vzhledem k tomu, že je v kapele. Hádám, že hodně zkouší.

Přestože je jasné, že se to tátovi pořád nelíbí, přikývne. „Fajn. Ale v jednu budeš doma.“

„Ve čtvrt na dvě,“ opáčím.

„Uvidíme,“ poví, což mi stačí.

„Mám tě ráda, tati.“

Zvedne krabici mlíka a dá ji do skříňky. „Taky tě mám rád.“

„A tati?“

„Jo, opičko?“

„Pokud se nepletu, tak mlíko se dává do lednice.“

Rozesměje se a otevře ji. „Byl jsem tak mimo z té diskuse o večerce, že jsem si ho asi spletl se sušenka-ma.“

Když se převlíknu do pyžama, otevřu notebook a posadím se na postel.

Pak strávím zbytek noci a brzkého rána studiem dyslexie.

Kapitola 5

(LENNON)

Včera si mě Phoenix vyhledal po škole a řekl mi, že ten večer nemůže na doučování. Chystala jsem se mu říct, že se vyhýbá problémům, ale prý měl něco důležitého.

Pal mě požádal o číslo.

Nemyslela jsem si, že ho použije, ale dnes, asi tak v osm padesát mi přijde zpráva.

Neznámé číslo: Máš dneska volno, Groupie?

Z té přezdívky skřípu zuby.

Lennon: To záleží

Phoenix: Na čem?

Lennon: Budeš to brát vážně?"

Sleduju tečky, které se objevují a mizí, zatímco píše.

Phoenix: Podívej se z okna.

Zmateně odhrnu závěs a podívám se dolů.

Když vidím jeho zapakované auto pod velkým stromem dole v ulici, potlačím úsměv.

Lennon: Mohls zaparkovat u nás, víš.

Phoenix. Dělej, pojď.

Hodím na sebe tričko a džíny, zastrčím do tašky čtecí ukazovátka, který jsem mu včera sehnala, a čapnu složku s eseji.

Taky si vezmu notebook.

„Čau,“ zavolám na tátu, když jdu kolem obývacího pokoje.

„V jednu,“ zavolá na mě. „Mám tě rád.“

Když sejdu strmý kopec, kterým je naše příjezdová cesta, setkám se v Phoenixem u jeho auta.

Tentokrát z reproduktorů burácí „Zombie“ od Cranberries.

„Dobrý song,“ zaječím, když vlezu do auta a zapnu pás.

Věnuje mi ten svůj typický poloúsměv.

Čekám, až skladba skončí a zmáčknu pauzu.

„Odpověděls hodně rychle. Jak jsi ty zprávy přečetl?“
Jede ulicí a šlachy na ruce se mu napínají.

Dřív jsem si nikdy nemyslela, že jsou šlachy a žíly sexy, ale teď už to vím.

„Používám převádění textu do řeči. Hodně to pomáhá.“ Ironicky se ušklíbne. „Pokud teda zrovna nepíšu Stormovi a on nemá nějaký záchvat vzteku, zrovna když jsem na veřejnosti. To se na mě lidi blbě koukají.“

Rozesměju se a pak mě něco napadne.

Zjistila jsem, že existují různé typy dyslexie, a ne každý má problém psát. Zajímá mě, jak to má on.

„Máš potíže se psáním?“

Zašklebí se. „Taky mi to moc nejde a používám převod řeči do textu. Úkoly píšu na notebooku, který mi minulý rok sehnala Stormova babi. Pořád je to těžký, ale lehčí než psát rukou.“

„Stormova babička ti dala notebook?“ zeptám se a snažím se to vstřebat.

„Jo.“ Zhluboka se nadechne. „Ta ženská má srdce ze zlata. Nechtěl jsem ho, protože to má finančně jen tak tak, ale *donutila* mě. Řekla, že dokud si ho nevezmu, nesmím chodit zkoušet. Když jsem znovu zaprotestoval, odehnala mě ode dveří smetákem. Pak zamkla.“ Uchechtne se. „Ale jako poděkování jí každou neděli sekám trávu.“

Zahřeje mě u srdce, protože se zdá, že je ve Phoenixu i něco dobrého.

Přestože je smutné, že to vypadá, že jediným dospělákem v jeho životě, je Stormova babi.

Zajímalo by mě, jak to má s rodiči.

Cítím, jak mě propaluje svým intenzivním pohledem, než procedí skrz zuby. „Ještě nějaký otázky, Groupie?“

Když to nabízí.

„Vlastně jo.“ Posunu se v sedadle, abych na něj viděla. „Jak víš, kde bydlím?“

Protože jsem mu to *nikdy* neřekla.

Ignoruje můj dotaz a zastaví u Storma. „Nechtěl jsem se na to včera vykašlat. Ale se Stormem jsme měli schůzku s manažerem Voodoo. Po nějakém přesvědčování, nás tam nechá za měsíc zahrát. Jen tři songy, ale aspoň něco.“

To je *všechno*.

Když vystupuji z auta, pocítím vlnu nadšení. „Do háje, to je skvělý.“

Jasně, hudební bar Voodoo je sice díra, ale hraje tam spousta úžasných, zatím neobjevených umělců.

Několik z nich tam bylo objeveno.

Vzhledem k tomu, že mi bylo osmnáct teprve minulý měsíc, byla jsem tam zatím jen jednou, ale chci se tam brzy vrátit.

Upřímný úsměv na Phoenixově tváři mi prozradí, že se na tu show taky těší.

„Nevadilo by ti, kdybych přišla?“ zeptám se, když otvírá garáž.

Od té malé *poznámky*, že ho stalkuju, se snažím vědomě předstírat, že neexistuje, pokud jsme zrovna ve škole.

Štve mě, že mě má za nějakou zoufalku – teda, *groupie* – která sleduje každý jeho pohyb.

Ale něco na tom je.

„Čím víc lístků prodáme, tím líp, takže nevadilo. Klidně přijď.“

Přestože nezní zrovna nadšeně, nezdá se ani podrážděný.

Betu to jako výhru.

Přijde k futonu a posadí se. „Ať to máme za sebou.“

Posadím se vedle něj. „Napřed si musíme promluvit o tvých možnostech.“

Vážně si myslím, že by Phoenixovi pomohlo, kdyby o své dyslexii řekl učitelům.

Zvedne obočí. „O jakých možnostech?“

„První možnost – zajdeš za paní Hermanovou a řekneš jí pravdu. Má pochopení a chce, abys uspěl, takže ti bude chtít pomoci.“ Dívám se mu do očí. „Máš poruchu učení, Phoenixi. Není to tvoje chyba a *není* se za co stydět. Škola ti pomůže. Asi by to znamenalo, že skončíš o rok pozdějc, ale jakmile to škola bude vědět, dostaneš speciální vyučování a budeš mít individuální plán...“

„Skončit o rok pozdějc pro mě kurva nepřipadá v úvahu, Lennon.“ Frustrovaně se mu rozšíří chřípí, ale taky v jeho hlase cítím strach. „Potřebuju odsud vypadnout *hned*.“

Zní nejenom odhodlaně, ale i *zoufale*.

„Fajn. Tak tu máme druhou možnost.“

„Což je?“

„Budeme se muset hodně snažit, abys prošel závěrečkama.“

Svěsí hlavu. „Vážím si toho, ale ty závěrečky zvládnou sám...“

„Flirtovat s nějakou holkou, aby ti dala odpovědi, neznamená zvládnout závěrečky sám. To je *podvádění*.“ Sáhnu pro sešit. „Dělala jsem průzkum. I když si nemyslím, že to bude zázrak, koupila jsem ti něco, co by ti čtení mohlo trochu ulehčit.“

Vypadá překvapeně. „Tys mi něco koupila?“

Když vytáhnu esež ze sešitu, vyndám z kabelky čtecí ukazovátko. „Tohle je čtecí ukazovátko.“ Položím ho přes papír. „Říkals, že se ti ta písmena všelijak míchají, což dává smysl, protože kvůli dyslexii můžeš mít před očima vizuální bordel. V podstatě je to barevný průhledný pravítko, které ti zvýrazní jen to, co chceš přečíst. Mělo by ti pomoci soustředit se na jedno slovo nebo jednu větu.“

Takhle by to pro něj nemuselo být tak matoucí.

„Ale když to nepomůže, neva. Jsou i další věci. Takhle je jenom nejjednodušší.“

Netuším, jak si mám vyložit jeho výraz. „Fajn.“

Nechci, aby měl pocit, že mu musím stát za zadkem, takže vstanu z futonu. „Budu támhle, kdyby něco.“

Odejdu k nástrojům. Přestože jsou z druhé ruky, musely něco stát.

Stejně jako Phoenixovo auto nebo mobil.

Říkám si, co asi dělá, aby si na to vydělal.

Otočím se na něj. Zdá se, že se namáhá, ale ne tolik jako předtím. Ukazovátko už má v pěstce stránky... což je dál než minule.

O hodinu později je na konci druhé strany.

„Nefunguje to. Trvá mi to dlouho. Než mi dojde, co ta věta znamená, zapomenou to ostatní.“

Vím, že to ukazovátko není magické, ale doufala jsem, že mu bude připadat prospěšné.

Smutné je, že kdybych za ním šla a přečetla mu to, odpověděl by pak správně.

Rozhodnu se změnit taktiku, protože je viditelně frustrovaný.

„Teď to odlož.“ Přijdu k němu. „Na moment se budeme věnovat něčemu jinému.“

Vezmu si notebook a posadím se vedle něj. „V rámci mimoškolního projektu máš napsat esej. Pojďme pracovat na tom.“

Sveze se níž a zabručí. „Jsem hotovej.“

To vidím. Asi změníme téma.

„Co děláš za práci?“

„Tahle mi chceš říct, že chceš, abych ti platil?“

„Ne. Jen mě zajímá, za co si kupuješ ty nástroje a tak dál.“

„V létě dělám krajináře. Taky občas dělám na stavbě u táty v práci.“

Takže jeho táta *je* ve hře.

„Jste si blízcí?“ Otočím se na něj. „A co tvoje máma?“

Mé otázky ho evidentně štvou, takže zabručí. „Jdeme na tu esej.“

Zapnu notebook a otevřu nový dokument ve Wordu. „Téma je... co pohání lidskou duši. Asi bude jednodušší, když budeš mluvit a já to budu zapisovat.“

Takhle se bude moct kompletně soustředit na to, co chce říct, aniž se musel stresovat se psaním.

Pomalou vydechne. „Já nevím, jestli na to dokážu odpovědět, protože to je pro každého jiný,“ řekne, když položí prsty na klávesnici.

„To záleží na intelektu, emocích, strachu nebo na to, čím si kdo prošel... co ten člověk opravdu chce

a potřebuje. Já jen vím, co pohání mě.“ Pevně zavře oči. „Pro mě je to... hudba. Něco tvořit.“

Teď je upřímný. Až na dřevě. Mám pocit, jako kdybych pod tou maskou konečně zahlédla jeho opravdové já.

Musím si připomenout, že to mám zapisovat.

„Když se ponořím do hudby, na ničem jiném nezáleží... protože všechno špatný zmizí a ze mě je nový, nepopsaný list. Stanu se tím, co ty noty, akordy a texty vyjadřují. Je to jako kouzlo a už nejsem člověk. Nezabírám místo... jsem jen čirá energie. Něco jako kdybych byl převozník pro nějakou magii. Vnímám jen ten pocit... a je to ten nejlepší pocit na světě. Pro to žiju a dýchám. To mě pohání.“

Otevře oči a podívá se na mě. „Kdykoliv zpívám nebo hraju, jsem svoje nejvěrnější verze. Je to jediná chvíle, kdy nechci být někdo jiný.“

Když dopíšu jeho slova, dojmeme mě to. „To bylo... páni.“

Nemyslím si, že s tímhle bude mít paní Hermanová problém.

Naopak. *Chce se dostat co nejbliž z droji.*

Když dokument uložím, pošlu mu ho, aby ho mohl odevzdat. Hodiny na počítači ukazují čtvrt na jednu. Což znamená, že máme ještě čas.

„Večerku mám teď v jednu.“ Nechci znít zoufale, a tak dodám: „Ale jestli jsi unavenější, můžeš mě vyhodit doma dřív.“

Uchechtne se, vytáhne z kapsy krabičku cigaret a jednu si zapálí. „To musí být fajn mít rodiče, co se o tebe zajímají.“ Než se stačím zeptat, co to znamená, procedí skrz zuby. „Bydlet v tom pěkném, velkém domě s dostatkem jídla a dalšíma věcmi.“

Kouř z cigarety, která mu visí v koutu úst se vzná-

ší vzduchem. Opovržlivě zkroutí rty. „Určitě pořád říkaj, jak hrdí jsou na svou malou, nevinnou holčičku.“

Netuším, proč tohle říká, ale jeho krutá slova jsou jako rána do žeber.

„Je to rodič. Ne rodiče.“ Když vstanu, zdá se zmatený. „A nevím, jestli by na mě máma byla pyšná, protože umřela pár minut po tom, co jsem se narodila.“ Seberu si věci. „Nikdy nebyla víc než jen duch, jehož smrt zlomila tátovi srdce.“ *Chybějící článek, který se nikdy nevrátí.* „Ale klidně mi můžeš říkat, jak je můj život skvělý.“

„Lennon.“

Ignoruju ho a pochoduju ke garážovým vratům.

Vím, že nebydlí v pěkném domě a jeho rodina je na tom finančně špatně, ale to mu nedává právo dělat takové závěry o mně nebo o mém životě.

Obzvlášť když má něco, co já *nikdy* mít nebudu.

A za co bych zabýjela.

Ucítím prudké zatahání za zápěstí. Otočí mě k sobě.

„Choval jsem se jako hovado.“ Jeho přerývavý dech mi ovane tvář. „Mrzí mě to, oukej?“

Jeho upřímný výraz mi napovídá, že to myslí vážně.

Ale stejně mě ranil.

„V pohodě.“ Vytáhnu mobil z kapsy volnou rukou. „Zavolám si Uber.“

Místo aby couvl, jeho sevření zesílí. „Ne, já tě odvezu.“ Polkne a ztiší hlas... jako kdyby ho bolelo to, co se právě chystá říct. „Taky nemám mámu.“

To je pro mě novinka.

Zase se ukáže, že... Phoenixe ve skutečnosti neznám.

„Tvoje máma taky umřela?“

„Je to horší,“ procedí. „Prostě *odešla*.“

Proboha. To je hrůza. Moje máma mě totiž neopustila záměrně... to rozhodnutí nebylo na ní.

Když vás záměrně opustí rodič, musí to bolet jako čert.

„Kolik ti bylo?“

„Sedm.“

Vyrovnávat se s tímhle v jakémkoliv věku je strašné... a on byl tak malý.

Mlčíme tak dlouho, až se to zdá jako věčnost. Nakonec promluví.

„Je mi to líto.“

Pustí mi zápěstí. „Není to tvoje chyba.“ Sáhne do kapsy pro klíčky. „Odvezu tě.“

Nechci se s ním dohadovat a něco mi říká, že potřebuje prostor.

„Fajn.“

Stejně jako ten první večer celou cestu mlčíme.

Kapitola 6

(PHOENIX)

„Jo, přesně takhle,“ vykřikne Sabrina.

Obvykle mě vzrušuje, když je holka hlasitá, ale vzhledem k tomu, že ji šukám v hudební třídě, by nás někdo mohl slyšet.

„Takhle, baby.“ Snaží se mě políbit, ale já uhnu. Jako vždycky. „Udělej mě, Phoenixi.“

Je mi to u prdele. Chci jen, aby mezitím držela klapáčku.

Jenže to se nestane. Zakloní hlavu a vykřikne moje jméno – jako kdyby chtěla, aby každý kolemjdoucí věděl, koho šuká.

Kriste. Její orgasmus je stejně tak otravný jako ona sama.

Naštěstí, jestli se udělá nebo ne, je pro mě irelevantní.

Když jsem hotový já, vytvořím mezi námi prostor a zahodím kondom.

„To bylo tak dobrý, lásco,“ vrní Sabrina, když si rovná svou taneční uniformu s flitry. „Nikdo mě nešuká jako ty.“

Včetně jejího kluka... vzhledem k tomu, že se za jeho zády pořád honí za mým ptákem.

Ne, že by mi na tom záleželo. Draven je kretén.

Jsem tu jen proto, že ho rád strkám do něčeho vlhkého a pěkného.

Ale začíná mě trochu nudit, protože Sabrina je hrozně otravná.

Nejenomže se mě snaží líbat... ale *pak* si se mnou chce povídat. Na to se můžu vysrat.

Má kluka a já to nejsem. Tahle záležitost mezi námi je jen transakce. Má ráda, když ji šukám... a já to rád dělám.

Jednoduché.

Jenže není, protože se z toho poslední dobou snaží dělat něco víc.

„Lillian pořádá po předávání maturitních vysvědčení obří párty,“ poví, když si zastrčím ptáka do kalhot.

„Slib, že přijdeš.“

Zapnu zip. „Ne.“

Ani náhodou. Jakmile dostanu maturitní vysvědčení, nechci už tyhle idioty vidět. Kromě Storma.

A možná kromě Lennon.

Ta holka se mi nějak dostala pod kůži.

Jako svrab.

Každopádně, nebránil by se tomu být s ní po maturitě občas v kontaktu.

Pokud vůbec zvládnou ty závěrečné testy.

„Ale no tak, Phoenixi.“ Přejíždí mi svými rudými drápy po hrudníku. „Budou tam všichni. I ta sádelnice Lennon.“

To je... hodně divný.

Lennon byla vždycky vyděděnec a pokud vím, nikdy na párty nebyla.

Ani nešla na maturitní ples.

„Proč byla Lennon pozvaná?“

Určitě by nešla, pokud by pozvaná nebyla.

Sabrina se kousne do rtu a ostýchavě se usměje.

„Když přijdeš, tak to zjistíš.“

Nelíbí se mi, jak to zní, ale nemám čas ze Sabriny něco páčit, protože slyším kroky.

„Co tady děláš, tlustoprdko?“ vyštěkne Sabrina, než se stihnu otočit.

A když se otočím, nečekaně se mi sevře žaludek.

Škola skončila před půl hodinou. Myslel jsem, že Lennon bude dávno pryč.

Evidentně jsem se mýlil.

Ty její hnědé, nevinné oči jsou vykulené šokem, než promluví. Než se teda *pokusí* promluvit.

„Já... no...“

Lennon se obvykle nezakoktává... bez ohledu na to, jak je na ni Sabrina zlá.

Její úhlavní nemesis se chopí příležitosti a krouží kolem ní jako sup. „Co se děje, prasnice? Někdo ti vyřízl jazyk?“ Rozesměje se. „Jo, to vlastně nejde. Protože máš pusku pořád narvanou jídlem.“

Bože. To je ale píča.

Jsem si jistý, že Lennon vlastní zrcadlo, takže si je vědomá toho, že má nadváhu. Není třeba jí to říkat.

Sabrinu nechápu – nebo zbytek školy – že se do ní kvůli tomu pořád takhle naváží.

Vtipné na tom je, že pokud by Lennon zhubla, stala by se pro Sabrinu hrozbou. Nejen proto, že by to Sabrině vzalo municí, ale taky proto, že Lennon není ošklivá.

Sakra, ve správném světle bych dokonce řekl, že je roztomilá.

Tak roztomilá, že kdyby trochu shodila, Sabrina by si rvala vlasy, protože kluci by se místo za *ní* honili za Lennon.

Trošku Lennon pomůžu. „Doučuje mě.“

Sabrina svou zlost obrátí proti mně. „Kvůli čemu? Za dva a půl týdne je slavnostní předávání maturitních vysvědčení.“

Zamrazí mě v zátylku. Nic jí nedlužím. A už vůbec ne vysvětlení, proč mi někdo pomáhá.

„Do toho ti nic není.“

To jí zavře hubu. Nespokojeně zafuní a sebere z piana svou kabelku.

„To je fuk.“ Pošle mi vzdušný polibek, a když prochází kolem Lennon, schválně do ní strčí. „Pak mi napiš.“

Nenapišu.

Lennon se na mě nedívá.

Nemělo by mě to trápit... ale trápí.

„Sabrina je mrcha.“

Lennon prudce zvedne hlavu a oči se jí blýsknou vztekem.

„Tak proč s ní spíš?“

Sabrině nedlužím vysvětlení a téhle holce taky ne.

Jenže na rozdíl od Sabriny, Lennon potřebuju.

Dělám jen malé pokroky a většinu večerů to chci vzdát a omlátit si hlavu o zeď.

Ale dostat se z té díry, co jsem si vykopal, jinak než podvodem – na tom něco je – naplňuje mě to hrdostí.

Chci si to *zasloužit*.

A bych to zvládl, musí mě někdo doučovat.

Tak lžu.

„Já s ní nespál.“

Lennon sklouzne pohledem na podlahu – chvíli se dívá na ten kondom, co jsem spěšně zahodil – než se mi znovu podívá do očí.

Už se netváří našťvaně... ale vypadá raněně.

A pak odejde.

Do hajzlu.

Rozeběhnu se za ní a moje dlouhé kroky brzy zkrátí vzdálenost mezi námi.

„Nemám ráda, když mi někdo lže,“ odsekne, když ji chytnu za paži.

„Já taky ne.“

Prudce se na mě otočí. „A já ti *někdy* lhala?“

„Když jsi mi řekla, že tu svou malou posedlost udržíš pod kontrolou, aby se to mezi námi nezkomplikovalo,“ podoktnu. „Chovat se žárlivě a ublíženě, protože jsem vojel jinou holku, je komplikace.“

A takovou nepotřebuju.

Otevře ústa. „Ty jsi neuvěřitelná, víš to?“

Už jsem to někde zaslechl.

Když se snaží odejít, chytnu ji silněji. A asi to přezenu, protože sebou cukne. „Bolí to.“

Hned ji pustím. „Řekni mi, že se mýlím.“

Zavrtí hlavou. „Fajn. Nežárlím. Ale jsem ublížená.“ Koukne se na mě, jako kdybych nebyl víc než jen odpad na ulici. „Protože jsem si já kráva myslela, že můžeme být kamarádi.“

„My jsme kamarádi.“

Ne v tom typickém slova smyslu. Ale teď s ní trávim víc času než se Stormem.

„Ne, nejsme.“ Do výrazu se jí vkrade smutek. „Protože kamarádi nešukaj s lidma, co šikanujou jejich kamarády.“

Po těch slovech odejde.

A nechám ji...

Protože má pravdu.

Kapitola 7

(LENNON)

Převaluju se a házím sebou v posteli, když zaslechnu ránu do okna.

Napřed si myslím, že je to třeba veverka, ale pak se to stane znovu.

Podívám se na budík na nočním stolku. Je pár minut po druhé ráno.

Když se ozve třetí rána... vylezu z postele a jdu se podívat, co se děje.

Málem mě klepne, když uvidím, jak Phoenix jako opice visí v prudkém lijáku na větvi velkého dubu před mojí ložnicí..

Rychle otevřu okno. „Co tady sakra děláš?“

„Neodpovídalas na zprávy.“

To teda neodpovídala. Nemám mu co říct po tom, co jsem ho načapala se Sabrinou.

Zaslechla jsem, že měli po maturitním plese sex na parkovišti... ale nemyslela jsem si, že je to pravda.

Říká se, že Phoenix každou ojede jen jednou.

Sabrina je evidentně výjimka.

„Protože s tebou nechci mluvit.“

Chystám se zabouchnout okno, ale on zabručí.
„Kristepane, Groupie. Mám docela sílu, ale celou noc tu viset nezvládnu. Jen mě vyslechni.“

Překřížím paže. „Máš pět vteřin.“

„Mělas pravdu. Jsme kamarádi...“ promluví a já ho přeruším.

„Ne, nejsme. Nechci se kamarádit s někým, kdo je v ní každou chvíli až po koule.“

Ušklibne se. „Pozor na pus, Neviňátko.“

Chystám se zase zavřít okno, jenže on řekne: „Já vím, že jsi našťvaná, ale nejde o nic vážného. Sabrina je jen někdo, do koho ho rád strkám...“

„Detaily nepotřebuju.“

„Do prdele.“ Mluví a svaly se mu napínají. „Chci tím jen říct... že jsi důležitější. Už s ní spát nebudu, oukej?“

Měla bych mu říct, ať se jde vycpat, ale visí na stro-
mě před mojí ložnicí. V lijáku.

Jen proto, aby to mezi námi urovnal.

„Slibuješ?“

Podívá se mi do očí a přikývne. „Jo.“

A sletí dolů.

Mokrý tráva našťestí zmírní dopad.

Jakmile se dostane k autu, přijde mi zpráva.

Phoenix: Jsme v pohodě?

Lennon: Jsme.

Phoenix: Zítra večer tě vyzvednu.

Snažím se krotit nadšení, kterým mě jeho slova naplnila, ale nejde mi to.

Protože Phoenix nebyl jediný, kdo lhal.

Byla jsem našťvaná...

Ale taky jsem žárlila.

Přestože na to nemám právo.

Protože nejsem ten typ holky, co dostane kluka.

Závěrečné testy jsou tři dny před slavnostním obřadem, což znamená, že máme necelé dva týdny, aby byl Phoenix připravený.

Dřel na tom, tak se dnešní večer pokusím udělat víc zábavný. Proto jsem požádala Storma, aby se k nám připojil.

Přestože je naším hlavním problémem dyslexie, Phoenix si stejně musí nastudovat všechny materiály, protože při závěrečných zkouškách nepůjde jen o eseje. A proto jsem na dnešek připravila kvíz s kartičkami.

Storm si vezme jednu z karet v balíčku a přečte ji: „Které slovo je v následující větě příslovcem? Události ve filmu se převážně zakládají na pravdě.“

Phoenix se na moment zamyslí.

„Převážně je příslovce.“

I když zní nejistě, odpověděl správně.

„Jo,“ poví mu Storm.

Phoenix mi věnuje nabubřelý úsměv. „A ať je to pepperoni, Groupie.“

Pověděla jsem mu, že když odpoví na většinu otázek správně, objednámu pizzu.

Stormova babi otevře dveře, jako kdyby nás slyšela, a nese dvě velké pizzy a několik papírových talířků.

Všichni tři vyskočíme, abychom jí pomohli.

„Pro Kristapána, uklidněte se.“ Projde kolem futonu a položí krabice s pizzami na bednu, ze které jsme si udělali provizorní stůl. „Děláte, jako bych byla *stará* nebo co.“

„Doufám, že jste si taky dala,“ podotknu, když je na odchodu.

Mávne rukou. „Jsi milá, drahoušku, ale z toho sýru mívám srajdu.“

„Ježiši, babi,“ zamumlá Storm a Phoenix se rozesměje.

Chvíli si myslím, že svého vnuka neslyšela, protože Phoenix přece říkal, že je nahluchlá, ale asi má naslouchátko na maximum, protože zavrtí prstem. „Prosím tě, Reese. To je přece lidský.“

Ta žena se *nemýlí*.

„Každopádně,“ pokračuje. „Jdu si lehnout, tak si užijte pizzu a pořádně se uče.“ Přistane pohledem na Phoenixovi. „Ta holka se mi líbí. Koukej si ji udržet, nebo ti nakopu tu tvou hezkou malou zadnici.“

Storm vyprskne a já jsem naprosto konsternovaná, protože ta jeho nebohá milá babička musí být *i slepá*, pokud si myslí, že bych se Phoenixovi někdy mohla líbit.

„Jdu se vychcat,“ oznámí Storm po chvíli.

Zatímco Phoenix pojídá pizzu, cítím, že mě sleduje. „Jak to, že tu ta pizza byla tak rychle?“

„Objednala jsem ji, než jsme začali.“ Zamíchám malý štos kartiček s otázkami, ve kterých chyboval a přidám ho ke kartičkám, které jsme ještě nepoužili. „Věděla jsem, že to dáš.“

Tváří se záhadně, ale pak začne být zvědavý. „Proč nejíš?“

Protože tlustý holky nejí před sexy kluky, kteří se jim líbí.

Je to takové nepsané pravidlo.

Jako kdyby snad snaha nepoukazovat na své fatální nedostatky způsobila, že si jich přestane všimát.

Z pocitu trapnosti mi hoří tváře, takže se dívám kamkoliv jen ne na něj. „Večeřela jsem, než jsi mě vyzvedl.“

Otevře ústa, aby něco řekl, ale naštěstí se vrátí Storm.

Znovu zamíchám kvízové kartičky. „Fajn, vy dva jíte a já se ptám.“ Věnuju jim nadějný pohled. „A až skončíme, mohli byste mi třeba něco zahrát?“

Storm odpoví s plnou pusou: „To záleží. Máš ráda rockovou hudbu?“

Chci odpovědět, ale Phoenix mě předběhne. „Ona ji sakra miluje. Nejenom, že zná všechny texty songů, co hraju v autě, ale její hudební vkus je *skoro* stejně tak dobrej jako můj.“ Ty plné rty se zkroutí do úsměvu. „Proto jí říkám Groupie.“

Ukážu mu prostředníček. „Nemůžu být vaše groupie, když jsem vás neslyšela hrát, víš?“

Nejradši bych si za tu poznámku dala facku, ale už je pozdě.

Phoenixův úsměv se prohloubí. „To asi budeme muset změnit, co?“

Vnitřně se tetelím radostí a je mi jasné, že se červenu.

Storm tleskne. „Přesně o tomhle mluvím. Pojd'me to dodělat, at' si pak můžeme zahrát.“ Podívám se na Phoenixe. „Souhlasím s babí. Koukej si ji udržet.“

Když Phoenix dozpívá poslední sloku „Man in the Box“ od Alice In Chains, nemám slov.

Zpívá ji s tak syrovou vášní, až mi to vyrazí dech.

Trvalo mi pár vteřin, abych odhadla, že je to skvělý zpěvák a umí výborně hrát na piano...

A ještě kratší dobu mi trvalo, abych zjistila, že umí sakra dobře vystupovat.

Od prvního okamžiku, kdy čapnul mikrofon a otevřel pusou, mi sáhl do hrudníku a ukradl duši.

A měl pravdu... to, co se s ním děje, je jako magie.
A *on* je ten kouzelník.

A jednou celý svět propadne jeho kouzlu.

Cítím to.

Taky musím pochválit Storma, protože na bicí hraje vážně dobře. Je přesný, přestože u toho vypadá, jako kdyby mu ruplo v hlavě.

Jsem tak omámená, že si ani neuvědomuju, jak dlouho hráli. Dokud Phoenix nedokončí skladbu a nepodívá se na Storma. „Musím ji odvézt domů.“

Zatraceně. *Nesnáším*, že mám večerku.

Vstanu z futonu. „Teda lidi... to bylo...“ Tisknu si dlaň na hrudník a snažím se najít slova. „Šílený v tom nejlepším slova smyslu, ale stejně to nejde vyjádřit.“

Musím se ovládat, abych je nepožádala o autogramy.

Storm se zazubí. „Jsem rád, že se ti to líbilo. Uděláme ti koncert, kdykoliv budeš chtít.“

„A pamatuju si to, protože tě určitě vezmu za slovo.“

Odloží paličky. „Půjdu dovnitř. A díky za pizzu.“

„V pohodě. A příště mi můžete zahrát něco vlastního.“

Bůhví, že předčili originály, ale zatím mi hráli jen cover verze.

Ráda bych slyšela jejich původní tvorbu.

Phoenix se Stormem si vymění pohledy a pak Storm poví: „Rádi bysme... ale nic vlastního nemáme.“

Phoenix si promne šíji. „Zatím. Děláme na tom.“

Jsem si jistá, že brzy přijdou s něčím skvělým. A pokud ne... požádám tátu, jestli by jim nepomohl.

„No už se těším.“

Oba se spolu rychle rozloučí a my dva pak vyjdeme ven.

„Ve Voodoo všem vytřete zrak,“ povím mu, když nastoupíme do auta.

„To doufám.“ Phoenix nastartuje. „Prej tam má ten večer být nějaký manažer z nahrávací společnosti.“

Páni. „Fakt?“

Přikývne. „Jo. Ale je to jen drb. Uvidíme.“

„No, jestli je to pravda, tak se nemáte čeho bát. Až vás uslyší, tak bude čumět. Věř mi.“

Na pravé straně tváře se mu vyklube dolíček. „V tomhle jsi vážně dobrá.“

Netuším, co tím myslí. „V čem?“

„V povzbuzování.“ Najednou zvažní. „Že ve mě věříš.“

„A jak bych nemohla?“ Rozbuší se mi srdce. „Na světě není nikdo jako Phoenix Walker. Jsi výjimečný.“

„A to si vážně myslíš?“

Usměju se. „To prostě vím.“

A brzy se to dozví i celý svět.

Kapitola 8

(LENNON)

Když vejdemo do garáže, zachvátí mě vlna nadšení. Konečně mi přišel dárek, který jsem Phoenixovi objednala, a nemůžu se dočkat, až mu ho dám.

Doufám, že bude nejenom fungovat, ale taky ho dostane do dobré nálady, aby souhlasil s nápadem, o kterém už dlouho přemýšlím.

„Něco jsem ti přinesla,“ oznámím mu, když se posadíme na futon.

Vzhledem k tomu, že dneska procvičujeme čtení a odpovědi na otázky, je to perfektní příležitost, jak to otestovat.

Obočí mu vystřelí nahoru. „Zase?“

„Jo. Ale tentokrát *vím*, že to bude fungovat.“ Prohrabu kabelku a vytáhnu čtecí pero. „Tohle je čtecí pero. V podstatě jím můžeš oskenovat řádek a ono ti ho nahlas přečte.“ Otevřu svoje desky a vyndám kus papíru s úryvkem. „Tady. Zkus to.“

Začne si pero prohlížet. „Vypadá, že bylo drahý.“

Bylo. Ale jen proto, že jsem mu chtěla koupit opravdu dobré.

Ale rozhodně stálo za to sáhnout do úspor na auto, protože vím, že tohle všechno změní.

Obzvlášť, když bude souhlasit, abych promluvila s paní Hermanovou.

Zavrtí hlavou a odloží pero na stranu. „Vážím si toho, ale nemůžu si ho nechat.“

Zbláznil se? „Jasně, že můžeš. To ukazovátko moc nepomohlo, ale tohle pomůže. Dělal jsem průzkum a tohle by mělo být nejlepší...“

„Je to moc peněz.“

Nechápu, proč se pořád soustředí na tu cenu. „A co jako? Nechci, abys mi to platil, jen chci, abys ho používal.“

Začne se zvedat a je podrážděný. „Já *nejsem* nějaký žebrák, Lennon.“

Vážně nechápu, proč z toho dělá takový problém.

„Ani jsem to neřekla.“

„Pizza je jedna věc. Ale drahý dárky druhá.“

Nemůžu si pomoci, ale rozesměju se, protože je směšný. „Je to jen pitomý pero, Phoenixi. To je sotva *drahý* dárek.“

Moje poznámka ho ještě víc rozlítí. „Pro tebe možná ne, *princezno*. Ale každéj nemá bohatýho fotříka, který rozhazuje peníze.“

Au. Do princezny mám daleko.

A od táty jsem nic nechtěla. To pero jsem koupila za peníze, které jsem si našetřila za roky doučování a hlídání dětí.

A přestože táta vydělává dobře a nikdy jsem nestrádala, sotva bych ho nazvala *bohatým*.

Skladatelé nejsou takoví milionáři, jak si lidé rádi myslí. I když napíšou hit.

„To neplatil můj táta.“ Štípe mě v očích a polknu slzy. „To já.“ K mému naprostému zděšení se mi za-

drhne hlas a zamlží před očima. „Jen jsem ti chtěla pomoci.“

Otočím se, protože se cítím ponížená, že mě vidí brečet.

„Do hajzlu.“ Zaslechnu, jak prudce vydechne a pak mě prsty pohladí po rameni. „Mrzí mě to. Prostě... děláš toho tolik. Ani si to nezasloužím.“

Tohle není pravda. Má víc nefalšovaného talentu v jednom malíčku než většina dnešních muzikantů *dohromady*.

A i kdyby ne. Pořád si zaslouží přátelství a podporu.

Kéž by věděl, jak moc v něj věřím.

„Jednou změníš svět, Phoenixi. A až se to stane, budu ti fandit s tím největším úsměvem na tváři.“

Jakmile jsem ho spatřila poprvé, věděla jsem, že je výjimečný.

A ví to i ostatní.

Přesune své prsty z mého ramene na stranu krku. Ten dotek cítím *všude*.

Jeho hlas je tak tichý a chraplavý, že ho sotva slyším. „Lennon.“

Zavřu oči, zatímco se mi po těle rozlije teplo a usadí se mezi mými stehny. Na moment si dovolím předstírat, že nejsem ta tlustá holka... a že jsem typ, který přitahuje Phoenixe Walkera.

Ale ten jeho dotek je brzy pryč... a já znovu čelím realitě.

„Děkuju za to pero.“

Když se konečně nadechnu, otočím se a posadím se zpátky na futon. „Není zač.“

Přiloží pero na papír a když mu přečte větu nahlas, pousměje se. „Ta věcička je docela dobrá. Škoda, že ji nemůžu použít na závěrečky.“

A je to tu.

„Pokud jde o tohle.“ Zastrčím si pramen vlasů za ucho. „Přemýšlela jsem...“

„To napětí mě zabíjí,“ zavtipkuje, když chvíli mlčím.

„Chci říct paní Hermanové pravdu.“

Okamžitě to zamítne. „Ne.“

„Ale no tak, Phoenixi.“ Nechápe, co by to pro něj mohlo znamenat. „Vím, že jakmile jí ten problém vysvětlím, přizpůsobí se ti. A pak budeš moct zvládnout závěrečky... sám.“

„Nepotřebuju, aby každej věděl, že neumím číst,“ utrousí.

„Zeptám se, jestli bys nemohl ty zkoušky udělat po škole. Individuálně. Nikdo se to nedozví.“

„To asi není dobrý nápad.“ Rysy se mu zkroutí nervozitou. „Co když řekne ne? Nebo hůř – co když bude trvat na ročním odkladu a strčí mě do nějaký speciální třídy? To nemůžu riskovat, Lennon. *Musím* se odsud kurva dostat.“

Já vím.

Položím mu ruku na jeho. „Věříš mi?“

Viditelně polkne a trvá snad celá staletí, než odpoví. „Jo.“

„Fajn. Protože to zařídím.“

„Je všechno v pořádku, Lennon?“ zeptá se paní Hermanová, když se po hodině dál zdržuju ve třídě.

„Doufala jsem, že máte chvíli.“

Odloží červenou fixu a usměje se. „Pro tebe jich mám několik.“

Úsměv jí oplatím. „Chtěla jsem s vámi mluvit o Phoenixovi.“

Svraští čelo. „Ale ne. Nefunguje to? Já vím, že je to s ním složité...“

„Ne, Phoenix je skvělý. Vážně dře.“

Přikývne. „To ano. Ta esej, kterou odevzdal byla excelentní. Ani jsem nevěděla, že je muzikant.“

„A je to úžasný muzikant.“ Otřu si zpoceně dlaně o džíny. „Ale je tu problém. Není to jeho chyba, ale rozhodně je to důvod, proč má tak špatný známky.“

Zatváří se bolestně. „Myslíš jeho rodinu, protože jsem se snažila sejít s jeho ot...“

„Ne. Mluvím o jeho dyslexii.“

Vypadá zmateně. „To se asi musíš mýlit. Phoenix nemá dyslexii.“

„Ano, má.“ Olíznu si suché rty. „A proto mu to nejde. Řekl mi, že se mi slova všelijak míchají. První večer doučování ani nedokázal přečíst první stránku.“

Otevře a zase zavře ústa šokem. „Ale nikdy... jak to, že jsem to nezjistila? Ujistila bych se, že se mu dostane pomo...“

„Phoenix nechtěl, aby to někdo věděl. Stydí se za to.“

Promne si čelo. „Dřív odevzdával úkoly, co byly docela dobré. Nechápu, jak to zvládl.“ Přimhouří oči. „Ledaže by je dělal někdo jiný.“

„Ne,“ vyhrknu. „Shání si audio verze knížek, co čteme. Taky používá aplikaci na mobilu, která mu čte nahlas, takže pak může vypracovat úkol. A co se týká testů... snaží se odpovědi odhadovat.“

„Nemůžu uvěřit tomu, že jsem to nezjistila. Kdykoliv jsem mu řekla, ať zůstane, abych mu mohla pomoci, vypadal, že se soustředí, ale zdálo, že odpovědi neví. Myslela jsem jen, že učivo nechápe. Ne, že to neumí přečíst.“ Spojí prsty ve stříšku. „Domluvím schůzku s ředitelem. Když dáme Phoenixovi roční odklad, dostane se mu pomoci a...“

„Znám lepší způsob, jak mu pomoci.“

Nakrčí nos. „Co tím myslíš?“

Nemůžu po ní chtít, aby mu ušila závěrečné testy na míru nebo tak něco.

Jen chci, aby mu dala šanci bojovat.

„Sehnala jsem mu čtecí pero. V podstatě umí oskenovat text a přečíst ho. Doufala jsem, že byste mu mohli povolit, aby ho mohl použít při zkoušce... a nechat ho tu zkoušku udělat po škole, aby se o tom nikdo nedověděl.“

Vykulí oči. „Aha... takhle.“ Zavrtí hlavou. „Totiž, kdyby měl individuální studijní plán, neměla bych problém přizpůsobit se jeho potřebám, ale...“

Vytáhnu větší kalibr. „Říkala jste, že pokud Phoenix neodmaturuje, tak mu to hrozně ublíží... a v tom máte pravdu. Víím, že toho žádám hodně a že budete ve škole muset zůstat dýl, což vás bude stát čas, ale jsem si jistá, že Phoenix tu zkoušku zvládne. *Prosím*, nedovolte, aby ho drželo zpátky něco, za co nemůže.“

Přemítá o tom, než odpoví: „Dobře. Povolím to. Ale *jen* to pero. Žádné mobily, tablety... ani jiná zařízení. A jakmile zkouška začne, nesmí opustit třídu. Je to jasné?“

„Naprosto.“

Když se otočím ke dveřím, s úlevou vydechnu.

„Lennon?“ zavolá za mnou paní Hermanová.

„Ano?“ řeknu a doufám, že si to nerozmyslela.

„Jsem ráda, že jsem vás dva dala dohromady. Zdá se, žeš pro něj udělala spoustu dobrého. Doufám, že ví, jaké má štěstí.“

Sevře se mi hrudník. Protože mám pocit, že ten šťastlivec jsem *já*.

Po rozhovoru s paní Hermanovou jsem už Phoenixe nepotkala nikde na chodbě, takže se rozhodnu počkat u jeho auta. Takhle mu můžu ty dobré zprávy oznámit osobně.

Aby mi to rychle uteklo, než přijde, vytáhnu z tašky svůj zápisník a propisku.

Většina textů, které si zaznamenávám, nejsou moc dobré a *nikdy* je s nikým nesdílím.

Rozhodně ne s tátou, protože určitě nejsou tak skvělé jako ty jeho.

To bych se bála, že by si dělal naděje, že jeho dcera po něm ten talent zdělila... jen aby byl zklamaný, jakmile by je uslyšel.

Ne, že by mi to řekl.

Ale tohle stranou... psaní textů je katarze.

Způsob, jak ze sebe dostat bolest.

Jak namířit svoje emoce do něčeho, co mě uzdravuje.

Jako moje vlastní tajná terapie.

Jsem tak zabraná do psaní, že si ani nevšimnu, že Phoenix vyšel ven a míří k autu.

Jenže není sám.

Je s ním Sasha Williamsová. A je krásná a hubená – stejně jako její kamarádka Sabrina.

Na rozdíl ode mě vypadá, že k němu patří.

Vypadá jako někdo, s kým by se nebál ukázat na veřejnosti... a koho by se rád dotýkal v soukromí.

Cítím se jako idiot, takže zamířím ke stojanům na kolo, abych odvezla svou prdel domů a pak smutnila nad kyblíkem zmrzliny, ale Phoenix si mě stačí všimnout.

„Lennon.“ Zrychlí krok. „Všechno v pohodě?“

„Jo.“

Sasha se objeví vedle něj a je jasné, že ji má pří-

tomnost števe, protože se tváří, jako kdyby cítila něco shnilého.

Zadám kód do zámku od kola. „Mám nějaký dobrý zprávy... ale můžu ti je říct příště.“

„Změna plánu,“ poví. „Dneska večer něco mám.“

Jasně že mě odhodil kvůli Sashe.

„Fajn...“ začnu odpovídat, ale pak si uvědomím, že nemluvil na mě.

Mluvil na ni.

Ten výraz v Sashině tváři prozrazuje, že tohle nečekala. „Počkat... to jako myslíš vážně?“

Ani se na ni nepodívá, když promluví: „Jo.“

Její hezká tvář se zkroutí rozhořčením. „To... ty jsi kretén.“ Pohodí svými tmavě zrzavými vlasy a zašepotá. „Užij si to s tou hroudou sádla.“

„Body za kreativitu,“ podotknu, když Sasha couvá. „Většina lidí mi říká jen tlustoprdko.“

„Většina lidí jsou svině,“ zamumlá Phoenix. „Každopádně, nasrat na tu krávu. O co jde?“

„Mluvila jsem s paní Hermanovou.“ Nemůžu zadržet úsměv. „Nejenže souhlasila, že tě nechá použít to pero... souhlasila i s tím, že můžeš zkoušku udělat po škole.“

Spadne mu brada. „Cože? To myslíš vážně?“

Přikývnu. Tak horlivě, až se mi zamotá hlava.

A když mě Phoenix obejmě, motá se mi ještě víc.

Pa. Ne. Bo. Že.

Phoenix Walker mě objímá.

Přisahám, že se snad vznesu ze země, když se mi nos zaplní tou jeho zemitou vůní.

„Děkuju. Strašně moc děkuju.“ Ukáže na moje kolo. „Dáme ho do kufru.“

„Asi se tam nevejde.“ Zavrtím hlavou trochu zaskočeně. „A proč?“

Koukne se na mě, jako kdyby mi mezitím narostla druhá hlava. „Abychom si mohli koupit nějaký jídlo a vyrazit ke Stormovi. Ledaže bys to kolo tady nechala... ale když ho někdo ukradne, nemůžu za to.“

Chytnu řídítka a vedu kolo k autu. „Jsi si jistej, že se chceš učit takhle brzo?“

Je pořád denní světlo.

„Ani náhodou.“ Otevře zadní dveře svojí toyoty a vyndá několik gumicuků. „V poslední době jsem dost dřel. Chci se bavit.“

Jo. Tenhle den je stále divnější a divnější.

Tím nejlepším způsobem.

„Aha.“

Převezme kolo, strčí ho do kufru a zajistí. „Co? Máš něco lepšího na práci?“

„Ne.“ Přehodím si kabelku přes rameno. „Jsem pro.“

Musím se kousnout do rtu, abych se během nastupování do auta neusmívala jako idiot.

Jsmo opravdoví kamarádi.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Slova***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.